

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

น้ำใจชาวพุทธต่อวัด

วัดภูวามหาธาตุท่านอุทัยท่านก็จะหนักใจเหมือนกันนะ เพราะพระเข้าไป มันจะมีแทรกจนได้แหละ ใจเรื่องดีกับชั่ว จริงกับปลอมจะแทรกกันเข้าไป เจตนาที่มีไม่มีเจตนาที่มีจะเข้าไปแทรก ท่านอุทัยก็ประหนึ่งเนื้อบเนียงเหมือนกัน ข้างบนเราก็ก๊สับลง เตือน ๆ ท่านก็อยู่ตรงกลางเป็นเนื้อบเนียง ข้างล่างไอ้พวกเลอะ ๆ เทอะ ๆ มันก็หนุนเข้าไป ๆ ลำบากเหมือนกัน ท่านจะหนักใจก็คือว่า ท่านไปอยู่ด้วยความเป็นธรรม รับหมู่เพื่อนไว้ก็เพื่อความเป็นธรรม อยู่ด้วยความเป็นธรรมด้วยกัน เราเองที่ไปเกี่ยวข้องก็สอนด้วยความเป็นธรรม แน่ ผู้ที่ไม่ได้เป็นธรรมไปเลอะ ๆ เทอะ ๆ นั้นชิมมันแทรกเข้าไป ทำให้ท่านลำบากเหมือนกัน มันมีจนได้นั้นแหละ

เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตัดออกเลยเถียวนะ เกี่ยวกับคนจะไปตั้งโรงครัวอยู่ในวัด เราตัดขาดไปเลย มายุ่งไม่ได้ บอกสั้นเลย สถานที่นี้เป็นสถานที่จะอบรมพระให้เป็นอรรดเป็นธรรม เป็นสถานที่ครองอรรดครองธรรม พระครองอรรดครองธรรมโดยเฉพาะเท่านั้น อะไรเข้ามาจู้จี้จ้านไม่ได้ เพราะเรื่องจู้จี้จ้านมันแทรกอยู่ทุกแห่งทุกหน ยิ่งไปเกี่ยวข้องกับวัดภูวามหาธาตุ เราก็ได้คิดแล้วคิดเล่าตลอด พิจารณาตลอด มันก็ไม่ไปไหนไปตรงที่พิจารณานี้ คือที่นั่นเพื่อให้พระท่านบำเพ็ญโดยเฉพาะ ไอ้พวกที่มาทำครัวถวายพระก็มีคนในบ้านไม่กี่หลังคาเรือน พวกนี้เขาก็มาอาศัยพระ พระก็อาศัยเขา หุงข้าวจัดอาหารการบริโภคว่าสำหรับพระประจำวัน ๆ อาหารเศษเหลืออะไรมาน้อยเขาก็เอาไปกินกัน ก็มีเท่านั้น ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง

เพราะเราเคยสอบแล้ว อันนี้ก็เกิดความสลดสังเวชเหมือนกัน ไม่ได้ตำหนิติเตียน พุดตามหลักความจริงที่มนุษย์เราชาวพุทธ ควรจะมีการแยกการแยกแยะความดีความชั่ว วันเวล่ำเวลาเฉลี่ยกันให้ได้สัดส่วนบ้าง ไม่มากก็เพียงบ้างก็ยังมีดี ที่วัดภูวามหาธาตุถ้าพุดถึงเรื่องอำเภอก็มีอยู่นั้นถึง ๓ อำเภอ เซกา บึงโขงหลง บ้านแพง ภูวามหาธาตุเกี่ยวข้องกันได้ทั้ง ๓ อำเภอนี้ เราพุดจริง ๆ ไม่ตำหนิใคร เวลาไปได้โอกาสแล้วก็ไต่ถามท่านท่านมาอยู่สถานที่นี้เป็นเวลานาน แล้วมีประชาชนได้คิดได้อ่านรวมหรือปรึกษาหารือกันจัดเครื่องอาหารการบริโภคคนละเล็กละน้อยตามจุดต่าง ๆ ก็คือตามอำเภอ ตำบลหรือหมู่บ้าน แล้วนำมาถวายพอเป็นขึ้นเป็นอันบ้างมีไหม เราถามนะ เพราะเราไปเกี่ยวข้องตลอดเวลา ท่านบอกไม่เห็นมี ท่านว่าอย่างนี้ก่อนนะ พอนานเข้า ๆ สืบถามเข้าไปอีกครั้นต่อมาท่านก็เปิดขึ้นมาว่าไม่มี ไม่ค่อยเห็นมี ยังเบาอยู่นะ ไม่มี แสดงว่าตัดขาด ไม่มีจริง ๆ

ที่แรกท่านก็พูดอ่อน ๆ ต่อไปท่านก็พูดตามหลักความจริงจริง ๆ คือท่านมาอยู่ที่นี้ นะ มีศรัทธาญาติโยมเขารวมกัน ปรัชญาหรือกันคิดอ่านถึงเรื่องจตุปัจจัยไทยทาน ไม่มากก็ตาม คนละเล็กละน้อยรวมกันแล้วยกมาถวายท่านเป็นขึ้นเป็นอันอย่างนี้มีไหม เราว่าอย่างนี้นะ ท่านก็บอกไม่มี เราสวดสังเขปขี้เลยเถียวนะ โอ้ มนุษย์เราทำไมจึงเป็นอย่างนี้ เราไม่เอาที่ไหนแหละ โกลก็เป็นโกล ส่วนที่โกลก็เคียงตั้งแต่วันตื่นนอนมาจนกระทั่งถึงหลับ วันหนึ่งเดือนหนึ่งปีหนึ่งหาเวล่ำเวลา สิ่งของเราหามาอยู่มากินมาใช้มา สอยประจำวัน ประจำบ้าน ประจำตัวของเรา พอหามาได้ประจำวัน ที่จะแยกแยะออกเป็นฝ่ายกุศลผลประโยชน์อันมหาศาลเพื่อจิตใจ ด้วยการบริจาคทานคนละเล็กละน้อยนี้ ทำไมจึงมีไม่ได้ แสดงว่ากิเลสนี้หนาขนาดนะ ปิดตันจนจะไม่มีทางออกแล้ว นี่เราพูดด้วยความสวดสังเขป ว่าจิตใจนี้ดำมาก ความหมายว่าเง้น หากว่ามีเวลาพอแยกบ้างคนเราจะมีกิริยาอาการอย่างนี้ออกมาไม่มากนักน้อย

อันนี้ผมก็ถามเฉย ๆ ถามดูน้ำใจของชาวพุทธเราตามสถานที่ต่าง ๆ เราบอกอย่างนั้น เฉพาะจุดนี้เป็นจุดสำคัญอยู่มาก พระเณรที่มานี้ส่วนมากมีแต่ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ มาด้วยความสนใจจริง ๆ มาอยู่สถานที่นี้ ผมทราบมานานว่าแต่ก่อนไม่มีพระ ก็มีแต่ท่านองค์หนึ่งสององค์เป็นอย่างมาก เพราะลำบากด้วยโคจรบิณฑบาต ตั้งมานาน ผมได้โอกาสจึงได้มาดู ดูก็ดูจริง ๆ นะ ลงรถแล้วเข้าป่าหายเสียงไปเลย เหมือนว่าไป ๕ ทวีป โน่น แต่ก่อนมันแข็งแรงนี้นะ ไปชอกแซกซิกแซกไปหมด หลังเขาเหล่านั้นมีแต่ที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญสมณธรรม ไปนี้รื่นริง ๆ ในใจ ไปเลยเพลินไปนะ เข้าป่าเข้าเขาดูอะไรไปนี้มันเพลิน เพลินในใจนะ เพลินด้วยความเป็นธรรม เพลินในธรรมสถานที่เช่นนี้เหมาะสมมาก ๆ ไปที่ไหนมีแต่เหมาะสม ๆ

พอกลับมาถึงแล้ว เอนะท่านอุทัยว่างเลย ผมไปเที่ยวดูหมดแล้วหายสงสัย สถานที่นี้เป็นมหาวิทยาลัยชั้นเอกบอกเลย สำหรับส่งเสริมพระให้เรียนความรู้วิชาทางภาคปฏิบัติ ถอดความจริงออกมาเป็นประโยชน์แก่โลกแก่สงสาร นอกจากเป็นประโยชน์แก่ตนแล้ว เอ้า ผมจะรับเลี้ยงบอกเลยนะ บอกเด็ดเสียด้วย เอ้า พระมีเท่าไรที่ตักตักใจปฏิบัติ สถานที่นี้ไม่คับแคบตีบตันในการอยู่การบำเพ็ญ ท่านตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ เอ้าให้มา มากน้อยผมจะรับเลี้ยง เราไม่กำหนด เอ้ามาก็มาเราจะยกทัพใส่เลย เข้าใจไหม ถ้าลงได้ว่าเอนะ เรียกว่าโบกมือเลย เออ ผมจะรับเลี้ยง ให้ท่านคัดเลือกดูพระที่ท่านตั้งใจปฏิบัติดีจริง ๆ แต่ตอนนั้นเรายังไม่ได้พูดว่าคัดเลือกนะ บอกว่าพระท่านตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ แล้วให้มา มาเท่าไรก็มาเถอะบอกอย่างนี้นะไม่ใช่ธรรมดา เพราะเราไปดูสถานที่แล้วเหมาะสมหมดเลย

พระในครั้งพุทธกาลตั้งสี่ร้อยห้าร้อยท่านยังอยู่ด้วยกันได้ เราเอามาเทียบปี๊บเลย ที่นี้ออกจากนั้นก็เด็ดอีกทางหนึ่ง แต่พระที่โกโรโกโสขึ้นมาที่นี่ให้โล่งภูเขาขึ้นนี้ให้หมด อย่าอยู่ให้หนักภูเขาถูกนี้ เสียศักดิ์ศรีของภูเขาซึ่งเป็นสถานที่มหาวิทยาลัยชั้นเอก เราบอกอย่างนั้น เด็ดทั้งสอง พอหลังจากนั้นมาเราก็คอยแฉะคอยสังเกตพระ องค์ไหนที่ไม่เหมาะสมให้รับระบายน้อยระบายน้อยมากกว่านั้นโล่งนี้เลย ให้อ่างนั้นนะ เพราะความชำนาญไม่ไว้หน้าใคร ความดีที่จะปราบความชั่วต้องเด็ดเหมือนกัน เรบอกตรง ๆ อย่างนี้นะ ไม่เด็ดไม่ทันกัน ความชั่วเด็ดมาความดีเด็ดเข้ามั้นก็รับกันได้ นี่เราก็กำชับกำชาเรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

วัดนั้นเหมือนว่าเราเป็นเจ้าของอาวาสนะ นี่ก็จริง ท่านอุทัยจะฟังเสียงเราทุกอย่าง เพราะเราพูดอย่างเด็ดทุกอย่าง รับรองท่านหมดเลยในวัดนั้น เอา มีเท่าไรมา ถึงขนาดนั้น ผมจะรับเสียง บอกเลย พระมากเท่าไรเราก็กั๊กไฟใส่เลย ถ้าลงได้สู้มันไม่ถอย ก่อนจะตัดสินใจพิจารณาเรียบริ้อยหมดแล้วลงบั้ง ไซ้แล้ว ขาดสะบันไปเลย จึงบอกว่า เอ้า ให้มาพระที่ตั้งอกตั้งใจ เรบอกจริง ๆ อย่างนี้เลย ถ้าพระไม่ตั้งอกตั้งใจให้โล่งภูเขาขึ้นนี้ให้หมดอย่าให้เหลือ ประชาชนญาติโยมอย่าให้ใครมายุ่ง เอาอีกนะตรงนี้ ใครมาสร้างครัวในสถานที่เหล่านี้ มันจะเป็นที่จุ่นจ้าน ๆ แล้วสถานที่นี้จะกลายเป็นตลาดลำเพ็งไปหมดนะ เรบอกตรง ๆ อย่างนี้ ไม่ให้ใครมา

อาหารการกินชาวบ้านเขาสวมสี่หลังคาเรือนนี้ มาหุงมาต้มอาหารถวายพระนี่พอเป็นไปแล้วเรบอก ถ้าหากว่ามากกว่านี้ค่อยพิจารณากัน แฉะเราก็ยังมีข้อแม้จะสมควรปฏิบัติยังไงต่อพระที่มีจำนวนมากแต่เป็นผู้ตั้งใจปฏิบัติดี จะมีความสามารถบำรุงท่านได้แรงใดเราจะพิจารณาอีกทีหนึ่ง แต่ขนาดนี้แล้วอย่าให้ใครมายุ่งนะบอกเลย เอาอย่างนี้นะ

ที่นี้พอเวลาถามถึงเรื่องคนที่น่าปัจจายไทยทาน ซึ่งเป็นน้ำใจของชาวพุทธออกไป แสดงตัวบ้างในที่เช่นนั้น บอกไม่เห็นมีและไม่มี มันสะเทือนใจมาก จากนั้นเราก็กั๊กไฟไปเลย ผมถามนี้ผมถามเฉย ๆ ผมไม่ได้กลัวว่าจะขาดแคลนหรืออะไรต่ออะไร ผมไม่ได้ถามเพราะผมส่งมาพอ ๆ ทุกอย่างแล้ว เราคำนวณทุกอย่างการส่งไปนี้ออกจากความคิดความอ่าน เราเป็นคนสั่งการเองทั้งหมดนะ พระจำนวนเท่าไรเราคำนวณเรียบริ้อยแล้วเพื่อ ๆ เอาไว้หมด แล้วไปเลย

แล้วก็บอกท่านเปิดโอกาสให้ท่านว่า ที่ส่งมานี้พอไหม โอ๊ย พอ ท่านว่านั่นเลย พอ ยังได้แจกไปตามวัดต่าง ๆ แฉะใกล้เคียงนี้ ท่านอยู่แห่งละสององค์สามองค์ข้าง ๆ เวลาท่านมานี้ได้แยกถวายท่านไป เอ้า ถวายท่านไปเรบอก ผมไม่อาจที่จะไปส่งชอกแซกซิกแซกได้ มาส่งแต่จุดศูนย์กลางเท่านั้น ถ้าหากว่าหมดแล้วไม่ต้องเกรงใจผม ให้

บอกไปเลย ผมจะจัดส่งมาทันทีที่เรอบอกกัน แต่สำหรับเรา เราเพื่อไว้เรียบริ้อยแล้ว แล้วก็ให้ท่านแจกกันไปแถวใกล้เคียงนี้ ผู้ทรงอรรถทรงธรรมด้วยกัน

ที่นี้เวลาเราถามเรื่องราวนี้เสร็จหมดแล้ว ผมก็ถามดูน้ำใจของประชาชนชาวพุทธเราซึ่งมีวัดอยู่ในที่ทั่วไป สำหรับชาวพุทธเราได้กราบไหว้บูชาทำบุญให้ท่านบ้างเราบ้าง ผมถึงได้ถาม สถานที่นี้เป็นสถานที่สำคัญด้วย พระที่มาอยู่ที่นี้จะเรียกว่าเริ่มมีความสำคัญ หรือมีความสำคัญอยู่ในนั้นแล้วก็ได้ ไม่ใช่ไปโกโรโกโส แล้วทำไมจึงไม่รู้ไม่เห็น ไม่สนใจกันบ้าง เป็นยังไงหัวใจชาวพุทธเรา呢 เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ จากนั้นเราก็สรุปความลงไป ผมถามเฉย ๆ นี่แหละ ผมไม่ได้ถามเพราะกลัวว่าจะอะไรจะขาดแคลน ใครจะมาไม่มาก็ตามผมถามเฉย ๆ แต่เรื่องขาดตกบกพร่องนี้ผมรับหมดเรอบอก ให้บอกไปเลยนะ ท่านก็ไม่เคยบอกมา

เราก็ไม่เคยบอกพร่อง ไปที่ไรถามทุกทีพระมีจำนวนเท่าไร คือเวลาไปก็สั่งเสียเขาเรียบริ้อย ให้สืบถามเรื่องพระมีจำนวนมากน้อย ถ้าหากสมควรที่จะเพิ่มเติม มาถึงบิ๊บเราจะสั่งทันทีเลย ส่งไปเพิ่มเติม แต่นี้ก็ไม่เคยได้เพิ่มเติม เพราะเราสั่งเพื่อหมดแล้ว มีหน้าซ้ำอาหารบางประเภทท่านยังบอกว่า อันนั้นมากไป อันนี้มากไป ขอให้ลดลง ท่านบอกอย่างนั้น ทางนี้เราตอบว่าไม่ลด เรว่าอย่างนั้น เราตอบคำอย่างเด็ดขาดด้วยบอกไม่ลด เพราะเราถามแต่ความบกพร่อง ความสมบูรณ์เราไม่ถาม ถ้ามันสมบูรณ์แล้วว่าให้ลดเราไม่ลด เพื่อผู้มีความจำเป็นยังมีอยู่มากในแคว้นนั้น ได้อาศัยกันไปจากสิ่งที่เหลือนี้แหละเราว่ากัน

นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เวลาที่ศาสนาจะไม่มีเหลือแล้วนะ ตามหลักความจริงของคำสอนพระพุทธเจ้าแล้วมีผู้ปฏิบัติตามอย่างน้อยมาก ๆ แทบจะไม่มีแล้วเวลานี้เราจึงรักสงวนสถานที่เช่นนั้น วัดนั้นประหนึ่งว่าเราเป็นสมภาร ท่านอุทัยจะต้อง มีอะไรแล้วแต่หลงตา ขึ้นเลย ท่านก็เป็นธรรมดี เรียกว่าเป็นธรรม ถ้าไม่เป็นธรรม สิมตัวแล้วก็ถือว่าตัวนี้เป็นเจ้าอาวาสใหญ่ อยากจะทำอะไรก็ทำตามชอบใจ แล้วมีส่วนกระทบกระเทือนเสียหายได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงครูบาอาจารย์หรือผู้ใด ๆ ถ้าคนยังมีคำนึงถึงเรื่องครูบาอาจารย์หรือผู้ที่สูงกว่าเรา หรือผู้ที่ควรให้อุบายอะไรกับเรา ถ้าไม่ได้สนใจอันนี้แล้วละได้นะ ถ้าสนใจอันนี้แล้วไม่ละง่าย ๆ คนเรา มีที่แก้ที่ไข คอยฟังเสียงอยู่ที่นี่ เราก็ให้ความสนใจทุกอย่างกับมันแล้วนี่นะ เรอบอกหมด นี่ละที่ว่าวัดนี้จึงไม่ให้ใครไปยุ่ง

เราตั้งใจจะอบรมพระ สั่งสอนพระ บำรุงรักษาพระ เต็มความสามารถของเรา สิ่งที่เราส่งไปนั้นเราไม่พูดแหละ เรียกว่าพอว่ากันเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเรากำหนดไว้เรียบริ้อยแล้ว พอ ๆ ตลอด คือธรรมดาเราพูดไม่ใช่โอ้ไม่ใช่อวด มันหากเป็นอยู่ในหัวใจ ถ้าลงลงอะไรแล้วขาดสะบั้นไปเลย อันนี้ก็ว่า เอาละนะ ตัดสินรับกันแล้ว เรียกว่าอะไรขาดให้

รีบออกไปเลยนะ บอกอย่างนั้นเลย ไม่ต้องเกรงใจ เราจะจัดฝังมาเลยทันที แต่เราก็เผื่อแล้ว อันนี้เผื่อท่านอีกทีหนึ่ง หากว่ามีอะไร ท่านเป็นผู้อยู่ใกล้ชิดติดพันกับสิ่งเหล่านี้ เวลาบกพร่องขาดเขินนี้ท่านอาจจะเกรงใจเรา เราถึงเปิดทางเอาไว้ตลอดมาอย่างนี้ เดือนละหน ๆ นี่เป็นประจำไม่ให้อาด เดือนละหน พอปลายเดือนวันที่ ๒๕ ไปถึงสิ้นเดือนต้องไปส่ง แม้เราไปอยู่กรุงเทพ เขาก็จัดส่งทางนี้ ไม่ต้องได้บอกแหวะเขารู้งานของเขาเอง

ถ้าหากว่าเราไปมีอาหารเสริม ที่เราไปอย่างนั้นะ ไปแต่ละครั้ง ๆ เราก็จัดอาหารใส่รถเราจนเต็มรถ ถึงขนาดคนขับรถเขาบอก อู๊ย รถเต็มแล้วไปไม่ได้ หือ อย่างนั้นหรือ อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี บางที่เขาขายอยู่ตามนั้น จอดรถดู ไม่เปิดนะผ้าม่าน เปิดนิดคอยดูไม่ให้ใครเห็น เห็นไม่ได้นะเดี๋ยวนี้ ไม่เหมือนแต่ก่อน ไปที่ไหนรู้หมดหลวงตาบัวองค์นี้ละ ไปไหนรู้กันหมด เด็กหัวเท่ากำปั้นเห็นจ้อเข้ามาแล้ว เขาดูในทีวี โอ๊ย ไม่สงสัยนะทีวี พอมองเห็นจ้อเลย แม่ที่สุตปั้มน้ำมันก็เหมือนกัน เราไม่เคยเปิดแหวะม่าน ไปเสียบ ๆ ไม่ให้ใครรู้ ไปอย่างนั้นไปทุกวันไม่มีใครรู้อะไรนะ เราไปแบบเราแบบสบาย ๆ นอนไปภวานาไปพิจารณาไป ใครรู้เมื่อไรเรื่องของเรา พอถึงเวลาจะออกก็ออกไปเสียเวลาเข้าเข้าปั้บแล้วปิดม่านเสียบมาเลยไปเลย เราปฏิบัติอย่างนั้น

ที่นี้คนไปที่ไหนมันรู้นี้ละ เราพูดจริง ๆ ก็เราไม่มีอะไรกับโลกเราบอกจริง ๆ เราไม่ได้พูดเล่น พูดถอดออกจากหัวใจ มีอะไรสมมุติในโลกอันนี้เท่าเม็ดหินเม็ดทรายที่จะมาผ่านหัวใจเรา มันมีอะไรว่างั้นเลย มีแต่กิเลส ฟาดมันแหลกลงไปแล้วอะไรมีมาไม่เห็นมี เมื่อเป็นอย่างนั้นอยู่คนเดียวคือความสบายมากที่สุด ไม่ยุ่งกับอะไรเลย นี่คือความเหมาะสมมากกับธรรมชาติประเภทนี้ละ แต่เมื่อเกี่ยวกับโลกนี้มันก็ยุ่งเหยิง ๆ เป็นธรรมดา ก็ให้อยู่ในความพอดีพอดีอย่าให้มันหนักจนเกินไป อันนี้ไปไหนจ้อ ๆ มันก็รำคาญใช้ไหมละ มันก็ต้องปิดม่านละซี ไปไหนรู้อะไรนะ แม่แต่อยู่ในวัดนี้ออกมาดูชื่อยากตาย ว่าอย่างนั้นเลยไม่ต้องพูดธรรมดา ถ้าอยากตายให้ออกมา โผล่มานี่อยู่ที่ไหนก็ตามรู้อะไรเลยนะ เราเผ่นเลยที่เดียวอยากได้สักสิบขวาน มันไม่ทันเผ่นนะ ไปเยี่ยมขามหาไม้ทราบอยู่ที่ไหนขามหาดีกว่า มีสองขานี้ก็ไปแล้วเผ่นเลย

ไปเดินจงกรมอยู่ในป่า ออกมาอีกแล้ว ไม่ทราบมาจากไหนนะ อยู่ในวัดนี้มันเหมือนกับผู้ต้องหาเรา เพราะฉะนั้นเราถึงได้หลีก ๆ อยู่ตลอดเวลา ฟันน้องทั้งหลายก็ทราบแล้วไม่ใช่หรือ อันนี้เอง อยู่ในวัดนี้ก็เหมือนผู้ต้องหา เดี่ยวโผล่ออกไปจากนี้ออกไปนั้น โผล่ออกไปจากนั้นไปนั้น ไปกุฏินั้นแหละ เขามาตามประสาของเขา เราจะไปตำหนิเขาที่เดียวก็ไม่ได้เขาไม่มีเจตนา เขาก็มาตามประสา ส่วนมากคนมาจากไกล ๆ ที่อยู่พวกนี้ไม่ได้หัวแตกหมด ถ้าอยู่ที่ยังโผล่เข้าไปหัวแตกไม่ได้บอกเลย ปี่วะทันทีเลย ที่

อื่นยังต้องขู่ มาอะไร เขาก็แผ่น พอโผล่เข้าไป มาอะไร แผ่นเลย บางทีเดินจงกรมอยู่โผล่มาทางนี้ แล้วโผล่มาทางนี้ ไม่ทราบมาจากทางไหน นี่ละที่มันลำบากนะ

อยู่กุฏิก็เหมือนกันออกมานั่งข้างนอกไม่ได้ มันเหมือนเข้าห้องซัง ถ้าออกไปเดินจงกรมนี้ สักเดียวโผล่ไปนั่นโผล่มานี้ คือเขามาจากที่ต่าง ๆ ไกล ๆ เขาไม่เคยเห็น มากี่อยากดูนั่นดูนี้ โผล่ทางนั่นโผล่ทางนี้ เรื่องราวเป็นอย่างนั้นที่ได้ดูกัน จนกระทั่งอยู่วัดไม่ติดก็เพราะเหตุนี้เอง ตั้งแต่อยู่ในวัดนี้เป็นประจำ พวกไหนก็ตามเห็นแล้วไม่ได้นะ พอมองเห็นแพล็บเท่านั้นรู้มใส่เลย ปีบเลยกลับ หนีเงียบเลย อู๊ย มันลำบากนะ ก็เราไม่มีอะไรกับใครเราพูดจริง ๆ โลกมันเป็นอย่างนั้นจะให้เข้าใจ เราจะไปตำหนิเขาก็ไม่ได้ นี่เราพูดถึงเรื่องความสะดวกไม่สะดวกของเรา เป็นอย่างนั้น วุ่นตลอดนะ

เดี๋ยวนี้เวลานี้ศาสนาพุทธของเราซึ่งเป็นศาสนาชั้นเอก เป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสาร เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส จะไม่มีอะไรติดในกายวาจาความประพฤติของชาวพุทธเรา เราพูดเฉพาะชาวพุทธเรา ที่อื่นเราไม่ต้องพูดแหละ เลอะไปขนาดนั้นนะจนดูไม่ได้ เอาศาสนาเอาธรรมจับดูนี้จนดูไม่ได้ว่านั่นเถอะนะ ถ้าจะดูจริง ๆ จะดูไม่ได้นะ นอกจากไม่ดู แบบเฉยไปเสียก็พอดูได้ หลับตาไปเสีย มันเลอะขนาดนั้นนะ ถึงได้เทศน์ย้าอยู่ตลอด

อย่างเมื่อวานนี้เห็นไหม เทศน์เมื่อวานนี้เป็นยังไง เอาความจริงมาพูด หรือเอาของปลอมมาหลอกพี่น้องทั้งหลาย มาหาเรื่องพี่น้องทั้งหลายหรือที่พูดอย่างนั้น มันสกปรกขนาดนั้นแล้ว ทนดูไม่ไหวก็เอาเสียบ้างว่าเสียบ้างในฐานะเป็นครูเป็นอาจารย์สอนโลก ก็ต้องสอนเสียบ้างซิจะว่าไง ยังจะมาหาเรื่องว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดดุเดือด เป็นคำพูดดุดำวักกล่าว คำพูดหยาบโหลน คำพูดสกปรกอยู่หรือ ตัวที่ถูกตำหนิตติเตียนที่สอนอยู่เวลานี้มันตัวอะไร มันมีแต่ตัวส้วมตัวถ่านทั้งนั้นเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ จะไม่ให้พูดถึงยังงี้

น้ำที่สะอาดสำหรับชำระล้างสิ่งสกปรก เรื่องเหล่านี้มันสกปรกเต็มบ้านเต็มเมือง น้ำคือธรรมก็ต้องชำระล้างสิ่งสอนกันบ้าง ในฐานะเราเป็นลูกศิษย์มีครู มีศาสนามีครูบาอาจารย์ ก็ต้องมีครูอาจารย์แนะนำสั่งสอนบ้าง มันถึงจะพอมีชื่อมีแปะพอขยับขยับขังตัวได้ บางคนเรา ถ้าจะปล่อยตามอารมณ์นี้มันเป็นบ้ากันไปหมดทั้งโลกมานานแล้วนะ ถ้าไม่มีธรรมมีชื่อมีแปะเป็นเครื่องตัดแปลงบ้างจะเป็นมนุษย์ไม่ได้เลย ไปที่ไหนก็เลอะเทอะไปหมด คือไม่มีแบบมีฉบับจากคำสอนของครูอาจารย์หรือศาสนา มันจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว มันเป็นขนาดนั้นนะเวลานี้ ดูก็เหมือนไม่ดู สิ่งที่เอามากกล่าวเหล่านี้ไม่ใช่ฟังเห็นเมื่อวานนี้มาพูดเมื่อวานนี้ เห็นมาสักเท่าไร ๆ เห็นเหมือนไม่เห็น รู้เหมือนไม่รู้ แต่ถึงวาระที่ควรจะพูดหนักเบาเล็กน้อย สัมผัสมาเท่าไรมันก็ออกตามเรื่อง จากนั้นก็หายไปเลย

ใครจะตำหนิติเตียนอะไรเฉยไม่สนใจกับใคร ถ้ายังไปสนใจกับคนอยู่สอนคนไม่ได้นะ พวกนี้พวกถั่งชยะพูดให้มันตรง ๆ พูดแล้ว เราพูดติบพูดตีเพื่อชำระสะสางขนาดไหน มันจะถือว่าเป็นของสกปรก ว่าไปตำหนิติเตียนเขา แล้วเอามาขยี้ขยำทั้งดมทั้งชิมชู้กอนั้นเข้าใจไหม ของสกปรกนั้นนะ ท่านตำหนิชะล้างออก มันยังไปคว่ำเอามอดมอยู่พวกนี้ ขนาดนั้นนะ โห้ย เลอะเทอะจริง ๆ เรานี้สลดสังเวชถ้าจะพูดถึงเรื่องสลดสังเวช คุณคนเดียวไม่มีใครเห็นด้วย ใครเห็นก็มีแต่บ้ำด้วยกันเห็นด้วยกัน แล้วมาโจมตีเรา เราคนเดียวบ้ำทั้งโลกมันจะหนีไปไหนพ้น ถูกเขายี้เอาแหลกละซี เข้าใจไหม

นี่พูดถึงเรื่องวัดภูว เป็นวัดที่จะอบรมพระให้เป็นศีลเป็นธรรม เป็นผู้ทรงมรรค ทรงผลได้จริง ๆ ไม่สงสัย สถานที่เหมาะสมมาก แล้วท่านดำเนินก็ไม่มีที่ต้องติ คือตอนเวลาค่านี้น่าจะออกมารวมกันที่กุฎีสองชั้น ท่านอยู่ข้างล่าง ท่านเอาเทปมาเปิดฟัง เทปก็มีตั้งแต่เทปเรานั้นแหละ ที่ไหนก็ไม่มีท่านว่านะ ท่านบอกว่าเทปมาจากวัดป่าบ้านตาดทั้งนั้น แล้วเทปนี้มีแต่เทปที่เทศน์สอนพระล้วน ๆ เป็นเทปที่เรียกว่าเพชรน้ำหนึ่งไปเลยว้างั้นเถอะนะ ตั้งแต่แกงหม้อเล็กแกงหม้อจืดตลอด แกงหม้อใหญ่ไม่มี ฟุง ๆ เลย ท่านมานั่งภาวนาฟัง อย่างน้อยวันละม้วน คือวันละ ๑ กัณฑ์ บางทีมีโอกาстанก็เพิ่มเข้าอีกก็มี เช่น มีผู้เรียกร้องขอเพิ่มอีกนี่ ท่านก็มาเพิ่มบ้าง เปิดเพิ่มอีกก็มี แต่ส่วนมากท่านจะเปิดวันละม้วน ๆ เรียกว่า ๑ กัณฑ์พอดี ๆ ทุกวัน

เวลาเปิดท่านจะนั่งสมาธิภาวนาฟัง ธรรมะจะประสานเข้าที่ใจกล่อมใจให้สงบ ถ้าทางด้านปัญญา ก็จะเสริมปัญญาให้ก้าวเดิน ถ้าด้านความสงบก็จะตีตะล่อม เหมือนแม่กล่อมลูกด้วยบทเพลงนั้นแหละ ธรรมะนี้กล่อมลงจิตสงบแนว ถ้าเป็นขั้นปัญญาขยับตาม ๆ เป็นขั้น ๆ ของผู้ฟัง เพราะเทศน์มีทั้งธรรมดาพื้น ๆ ตลอดถึงทะลุไปเลย ผู้จะฟังขั้นไหนภูมิใดตามจริตนิสัยของตนก็ฟังได้ตามสบายในเทปม้วนหนึ่ง ๆ ท่านฟังเสร็จแล้วก็นั่งสมาธิต่อไป พอสมควรแล้วท่านก็เลิกไปที่ทำงานภาวนาของตัวเอง อย่างนี้เป็นประจำเท่าที่เราทราบมานะ นี่เรียกว่าถูกต้องแล้ว เหมาะสม ไม่ยุ่งกับอะไร ถึงเวลาก็มารวมกัน ฟังเทศน์แล้วเลิก เจียบ ๆ ไม่มีอะไรมายุ่งเหยิงวุ่นวาย ไม่ทำอารมณ์ภายในใจให้เสีย มีแต่ตีตะล่อมส่งเสริมอารมณ์ดีให้ดียิ่งขึ้นไปโดยลำดับ ด้วยสมาธิธรรม ปัญญาธรรม ทีนี้ที่ทรงมรรคทรงผลขึ้นไปทุกวัน ต่อไปก็ตั้งรากตั้งฐานได้ ตั้งรากตั้งฐานได้แล้ว ก็สว่างภายในจิตใจ อยู่บนภูเขาก็จำอยู่บนภูเขา

นี่ละจิตใจสว่างเป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้เหมือนเจ้าพายุสว่าง เจ้าพายุสว่าง สว่างที่นี้ก็อยู่แค่นี้ ออกจากนี้ไปไม่สว่าง ใจนี้ถ้าสว่างด้วยอรรถด้วยธรรมแล้วจำครอบโลกธาตุ จะมาว่าอะไรศาลาแค่นี้ ใจมีขอบเขตที่ไหน ความสว่างจะมีขอบเขตที่ไหน ครอบโลกธาตุคือธรรม อย่างอื่นครอบไม่ได้นะ ธรรมนี้ครอบได้หมด นั่นละจึงเรียกว่า

ธรรมเลิศ ๆ ให้มันเป็นในหัวใจของผู้ปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัติตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์นะ จะมาเล่นธรรมศาสตร์เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็ก เรียนมานาน้อยก็เอาไปให้กิเลสถลุง เป็นเขียงเหยียบขึ้นแหลกไปหมด ธรรมศาสตร์ไม่มีเหลือ

เวลานี้ศานากำลังเป็นเขียงเหยียบขึ้นของกิเลส สถานที่ต่าง ๆ ไม่ว่าโรงรำโรงเรียน โรงเรียนพระเรานี้ก็เอาศาสนาเอาส้วมเอาถ่าน เอาวิชาความรู้ของกิเลสตัดหา ตีรัจฉานวิชา ความรู้ของสัตว์เดรัจฉาน ท่านแปลออกตามธรรมเป็นอย่างนั้นนะ แล้วเอามาละเล้าเข้าไป วิชาทางโลกเป็นผู้เหยียบขึ้น ศาสนาเป็นเขียงรอง เรียนวิชาทางธรรมเพื่อออกเป็นทางโลก ครั้นเรียนได้มากได้น้อยพอสมควรแล้วสึกออกไป หากินด้วยอาศัยชาวบ้านเขาด้วยเพศผ้าเหลือง หัวโล้น ๆ ผ้าเหลืองแต่เรียนวิชาทางโลก เรียนธรรมก็เพื่อโลก เรียนโลกก็เพื่อโลก ที่นี้ก็มิแต่โลกเต็มตัว ออกไปเขากับเราไม่เห็นผิดกันอะไร มีแต่ความจำเฉย ๆ ความจริงไม่มีในใจ หิริโอตตปปะไม่มีนะ

หิริโอตตปปะคือความสะดุ้งกลัวต่อเรื่องบาปเรื่องบุญนรกสวรรค์ มีความสะดุ้งหวาดกลัวคนเราจะไม่ทำความชั่วได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย มีความขะ ๆ ผู้ที่มีความละเอียดมากเท่าไรยิ่งไม่ทำบาป หิริโอตตปปะจะไม่มีในความจำเฉย ๆ นะ เรียนมานาน้อยจบพระไตรปิฎก ก็เหมือนกับเรียนวิชาทางโลกทั่ว ๆ ไป ถ้าใจไม่เป็นธรรมเสียอย่างเดียวไม่เกิดประโยชน์อะไร ธรรมเหล่านี้เป็นเขียงเหยียบขึ้นของกิเลสได้ทั้งหมด ถ้าเป็นภาคปฏิบัติ ปฏิบัติเฉย ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่ได้หน้าได้หลัง ปฏิบัติแบบสุ่มสี่สุ่มห้าก็แบบเดียวกันอีกนะ

เราอย่าว่าแต่ภาคปริยัติความจำไม่เกิดประโยชน์อะไร ภาคปฏิบัติสักแต่ว่าปฏิบัติไม่เอาจริงเอาจังก็ไม่เกิดประโยชน์เช่นเดียวกัน ถ้าเรานำมาปฏิบัติ ผู้เรียนธรรมะพิจารณาในอรรถในธรรมที่ตัวเรียนไป ๆ ก็เป็นธรรมไปตลอดเหมือนกัน นี่การเรียนเป็นประโยชน์ก็มีอย่างนั้น เรียนไปสะดุดใจตรงไหน พยายามแก้ไขตนไปเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าเรียนเพื่อเป็นประโยชน์ มีภาคปฏิบัติในนั้นด้วย ที่นี้ออกมาปฏิบัติก็สักแต่ว่าปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์อีกเช่นเดียวกัน ปฏิบัติเอาจริงเอาจังเพื่อละกิเลสถอนกิเลสจริง ๆ แล้วก็เป็นผลประโยชน์ด้วยกัน จึงไม่มีทางที่จะตำหนิทางไหน

ส่วนมากที่ว่ามีแต่ความจำเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ความจำจำเอาเฉย ๆ ไม่มีภาคปฏิบัติ คือสะดุดใจแก้ไขตนเองไปตามภาคเรียนนั้นก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร ถ้ามีภาคปฏิบัติแทรกไปด้วยเป็นประโยชน์ด้วยกัน ทั้งภาคปริยัติทั้งภาคปฏิบัติ เข้าใจกันตามนั้นนะ

เวลานี้มันจะไม่มีเหลือแล้วนะ มันเลอะไปหมดแล้วเวลานี้ เราจนได้ดู โอ้อหิ ศาสนาเสื่อม-เสื่อมอย่างนี้เอง เสื่อมให้เห็นต่อหน้าต่อตา เสื่อมอย่างนี้เอง นี่ละศาสนา

เสื่อม เสื่อมกับผู้ปฏิบัติศาสนา ไม่สนใจปฏิบัติตาม วิ่งตามโลกตามสงสารตามกิเลส ตัณหาไม่มีวันเข็ดหลาบอิมพอ ตายเท่าไรก็ตายไปด้วยกันกับกิเลส ไม่มีคำว่าเห็นภัย ของกิเลสเลย อันนี้ตายจมนตลอด ผู้ที่ยังเห็นภัยต่อกิเลสบ้างจะพยายามแก้ไขตัดแปลง ตัวเอง พิตตัวออกเพื่อแก้ไขไปโดยลำดับ ผู้นี้มีทางจะดีขึ้นได้เป็นลำดับ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ

วันหนึ่งเทศน์แบบหนึ่ง ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะโลกนี้มันมีสิ่งที่จะนำมา พุดทั้งนั้น นอกจากไม่พุดเท่านั้น นั่นละความจริง คือมีอยู่ทั่วไปความจริง ธรรมะคือ ความรู้ได้แก่ใจดวงนี้ กับธรรมที่เข้ากันแล้ว มันจริงกว้างแคบขนาดไหน ธรรมะนี้จะ เป็นเหมือนกับไฟได้เชื้อ เชื้อไฟมีมากมีน้อยไฟจะไหม้ไปหมดเลย อันนี้ธรรมะก็เหมือน กัน ความรู้-รู้ด้วยอรรถด้วยธรรมนี้จะรู้ไปหมดๆ แทรกๆ ไปตามหลักความจริง ซึ่ง เป็นเหมือนกับเชื้อไฟ เมื่อเป็นเช่นนั้นมันจะอัดอั้นตันใจที่ไหน

พระพุทธเจ้าสอนโลกแล้วอัดอั้นตันใจ ไม่มีความรู้วิชาสอนโลกไม่เคยมี พระ อรหันต์องค์ไหนตรัสรู้แล้วไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า แล้วไปสอนโลกด้วยความอัด อั้นตันใจกลับไปศึกษากับพระพุทธเจ้าก่อนไม่มี เพราะมันเต็มหัวใจของท่านของเรา ช่างเต็มพุงของช่างถ้าเป็นรับประทาน หนูเต็มพุงของหนูรับประทาน ต่างตัวต่างอิมด้วย กันแล้ว หนูก็สบาย ช่างก็สบาย พระพุทธเจ้าเต็มภูมิของศาสดาเป็นศาสดาเอกเต็มองค์ บรรดาสาวกทั้งหลายก็เป็นครูของตัวเองเต็มตัว แล้วก็ไปทูลสอนโลกเต็มตัว ไม่ต้องไป ทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะความจริงที่จะสัมผัสสัมพันธ์กับความรู้ที่มีอยู่ด้วยกัน เห็น อยู่ด้วยกัน รู้ตามกำลังความสามารถของตนด้วยกันอย่างนั้นแหละ แล้วจะไปอัดอั้นตัน ใจที่ไหน ไปหาเรียนคัมภีร์ไหน พระพุทธเจ้าเรียนคัมภีร์ไหน พระสาวกเรียนคัมภีร์ไหน ทุกวันนี้ฟาดจนคัมภีร์แตกมันยังไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร นี่ละเรียนจำไม่ได้สนใจ ปฏิบัติ

ถ้าสนใจปฏิบัติเรียนอันนี้แตกกระจายออกไปแล้ว มันจะออกไปหมดนั้นแหละ ไม่ใช่ธรรมดานะ ออกไปหมด ความรู้อำนาจาสนาบุญญาภิสมภารของผู้จะทรงความรู้ มากน้อยนี่จะเป็นขึ้นในตัวเอง ไม่ต้องไปศึกษาใครอีกเหมือนกัน เป็นขึ้นเองๆ เหมือน ไฟได้เชื้อลุกลามไปเรื่อยๆ ไฟมันไหม้อันนี้ เชื้อไฟนี้มาเกี่ยวข้อง ไหมนี้ๆ ไหม้ไป เรื่อยๆ นั่น เชื้อไฟคือธรรมมันตามรู้ตามเห็นไปหมด นี่ละพระพุทธเจ้าและสาวกทั้ง หลายท่านรู้ ตามอำนาจาสนาบุญญาภิสมภารของท่านเป็นอย่างนั้น แต่เราไม่ได้ว่า เสมอกันหมดนะ แต่ความบริสุทธิ์เสมอกันหมดเป็นแบบเดียวกัน นตฺถิ เสฺยฺโย ปาปิ โย บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์เต็มที่แล้วนั้นไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร เสมอกันหมด เทียบกับ แม่น้ำมหาสมุทร ไม่มีว่าแม่น้ำมหาสมุทรตรงนั้นขุ่นตรงนั้นมัว ตรงนั้นปลอมตรงนั้นจริงไม่

มี เป็นมหาสมุทรด้วยทั้งหมด อันนี้จิตที่บริสุทธิ์แล้วก็ป็นธรรมชาติด้วยทั้งหมดเป็น
อย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ถามกัน

สาวกองค์ใดที่ไปสอนโลก ท่านสอนเต็มภูมิของท่าน ที่จะกลับมาศึกษากับพระ
พุทธเจ้าไปสอนใหม่ไม่เคยมี นี่สาวกเป็นอย่างนั้น แต่ธรรมดาเรานี้มันมีทั่วไปนั้นแหละ
สอนนี้ วันนี้เขาจะให้ไปพูดที่นั่นที่นี้ยังไม่ได้ดูหนังสือเลย หนังสือที่พ่อที่แม่มันอยู่ไหน
เราก็อไม่รู้ละ วันนี้เขาเชิญไปพูดที่นั่นที่นี้ ยังไม่ได้ดูหนังสือเลย หนังสือพ่อแม่มันอยู่ไหน
เราอยากถามว่าอย่างนั้น หนังสือจริงๆ มันคืออะไร ถามเข้ามาใส่ปี่วะเดียวแตกไปหมด
เลย เอาละพูดไปมากๆ เดี่ยวเขาจะว่าหลงตาบัวเป็นบ้าเข้าใจไหม เราก็อไม่อยากเป็น
บ้านะ เพราะฉะนั้น เราจึงลดลง ที่นี้จะลงเวทีแล้ว แต่มันจะขึ้นเวทีแบบไหนอีกก็ไม่รู้
มวยแบบนี้ เข้าใจ เอาละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd